

A Corte Suprema di Cassazione, Sezione Quinta Civile 2004. február 18-i végzésével a Ministero dell'Economia e delle Finanze e Agenzia delle Entrate kontra FCE Bank plc. ügyben benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem

(C-210/04. sz. ügy)

(2004/C 190/09)

a Corte Suprema di Cassazione, Sezione Quinta Civile 2004. február 18-i végzésével, amely 2004. május 12-én érkezett a Bíróság hivatalához, a Ministero dell'Economia e delle Finanze e Agenzia delle Entrate kontra FCE Bank plc. ügyben előzetes döntéshozatal iránti kérelmet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához.

a Corte Suprema di Cassazione, Sezione Quinta Civile a következő kérdésekről kéri a Bíróság döntését:

„a) vajon a hatodik irányelv 2. cikke (1) és 9. cikke (1) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy egy másik (az Európai Unióhoz tartozó azon kívüli) államban székhellyel rendelkező gazdasági társaság termelő egység jellegű leányvállalata önálló alanyként tekinthető-e, vagyis létrehozható-e jogviszony a két egység között, következésképpen terheli-e HEA az anyavállalat által nyújtott szolgáltatásokat; meghatározásához alkalmazható-e az OECD kettős adózás elkerülését célzó Modell Egyezmény 7. cikkében, valamint az 1988. október 21-én Olaszország, az Egyesült Királyság között megkötött egyezményben szereplő *arm's length* kritérium; létrehozható-e jogviszony egy, a másodlagos struktúrának nyújtott szolgáltatásokat érintő *cost-sharing agreement*-et feltételezve; igenlő válasz esetén mely feltételek mellett jöhet létre az említett jogviszony; a jogviszony alapját a nemzeti, vagy a közösségi jog alkotja-e?

b) vajon ezen szolgáltatások költségeinek a leányvállalatra történő terhelése a hatodik irányelv 2. cikke értelmében tekinthető-e a nyújtott szolgáltatások ellenértékének, a költségterhelés mértékétől és a vállalkozói haszon elérésétől függetlenül?

c) vajon ellentétes-e az EK-Szerződés 43. cikkében foglalt letelepedéshez való joggal a szolgáltatások megadóztatásának nemzeti közigazgatási gyakorlata, amennyiben az anyavállalat és leányvállalata között nyújtott szolgáltatásokat a céllalany önállósága hiányából kifolyólag elvben nem terheli HEA, következésképpen a két egység között nem hozható létre jogviszony, feltéve, hogy az anyavállalat székhelye az Európai Unió másik tagállamában található?”

Az Oberste Gerichtshof 2004. április 29-én végzésével Ewald Burtscher kontra Josef Stauderer ügyben benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem

(C-213/04. sz. ügy)

(2004/C 190/10)

Az Oberste Gerichtshof (Ausztria) 2004. április 29-én végzésével, amely 2004. május 19-én érkezett a Bíróság hivatalához, Ewald Burtscher kontra Josef Stauderer ügyben előzetes döntéshozatal iránti kérelmet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához.

Az Oberste Gerichtshof a következő kérdéssel kéri a Bíróság döntését:

Úgy értelmezendő-e az EK 56. cikke, hogy megakadályoz egy olyan nemzeti szabályozást, (Vorarlberger Grundverkehrssetz, Vorarlberg-i ingatlanforgalmi törvény), amely szerint egy ingatlanszerzésre irányuló jogügyletet, amelyhez ingatlanforgalmi hatósági jóváhagyás nem szükséges, visszamenőlegesen érvénytelenné tesz az, ha a telket megszerző nem a határidőn belül nyilatkozik arról, hogy a telek be van építve, azt nem üdülőteleknek vásárolta, és hogy ő osztrák állampolgár, vagy ugyanolyan bánásmódban kell részesíteni, mint egy osztrák állampolgárt?

Az Európai Közösségek Bizottsága által 2004. május 19-én az Olasz Köztársaság ellen benyújtott kereset

(C-214/04. sz. ügy)

(2004/C 190/11)

Az Európai Közösségek Bizottsága, képviseli: Ulrich Wölker és Antonio Aresu, 2004. május 19-én keresetet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához az Olasz Köztársaság ellen.

A felperes a következő döntés meghozatalát kéri a Bíróságtól:

– állapítsa meg, hogy az Olasz Köztársaság mind a mai napig hatályban tart egy olyan rendelkezést, amely az ózonréteget lebontó anyagokról szóló, 2000. június 29-i 2037/2000/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (1) 5. cikkének 3. bekezdésében foglalt határértékeken és feltételeken túl lehetővé teszi fluorozott-klórozott szénhidrogének tűzoltóberendezésekben történő alkalmazását, és ezzel megsértette az idézett rendelkezésből származó kötelezettségeit;

– kötelezze az Olasz Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb jogi érvek:

A Bizottság úgy véli, hogy a Ministro dell'ambiente e della tutela del territorio 2001. október 3-i rendeletében szabályozott kivételek több olyan esetben alkalmazandók, amelyeket nem fed le a 2037/2000 rendelet, tehát ezen kivételek alkalmazási területe sokkal szélesebb, mint amelyet maga a rendelet lehetővé tesz. A fluorozott-klórozott szénhidrogének (HCFC) a tűzoltóberendezésekben a 2037/2000 rendeletben nem szabályozott esetekben történő alkalmazásának az olasz szabályozás által megengedett mértéke nem egyeztethető össze a közösségi joggal.

(¹) HL L 244., 2000.9.29., 1. o.

Az Østre Landstret 2004. május 14-i végzésével a Marius Pedersen A/S kontra Miljostyrelsen ügyben benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem

(C-215/04. sz. ügy)

(2004/C 190/12)

Az Østre Landstret (Dánia) 2004. május 14-i végzésével, amely 2004. május 21-én érkezett a Bíróság hivatalához, a Marius Pedersen A/S kontra Miljostyrelsen ügyben előzetes döntéshozatal iránti kérelmet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához.

Az Østre Landstret a következő kérdésekről kéri a Bíróság döntését:

- 1) Úgy értelmezendő-e az Európai Közösségen belüli, az oda irányuló és az onnan kifelé történő hulladékszállítás felügyeletéről és ellenőrzéséről szóló, 1993. február 1-jei 259/93 rendelet (¹) 2. cikkének g) ii. pontjában szereplő „amennyiben ez nem lehetséges” kifejezés, hogy a hasznosításra szánt hulladékok kivitele vonatkozásában egy felhatalmazott begyűjtő automatikusan nem szerepelhet bejelentőként ?

Igenlő válasz esetén annak tisztázását kérjük, hogy milyen feltételekkel lehet egy felhatalmazott begyűjtő a hasznosításra szánt hulladékok kivitele vonatkozásában egyben bejelentő is.

Lehet-e feltétel az, hogy a hulladéktermelő ismeretlen, illetve, hogy olyan nagy számú hulladéktermelő van, és az általuk külön-külön termelt mennyiség olyan csekély, hogy nem lenne elvárható, hogy a hulladék kivitelét mindegyikük külön bejelentse?

- 2) Megengedi-e küldő ország illetékes hatóságainak a 259/93 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése, összefüggésben a (4) bekezdés a) pontjával, különösen annak első és második franciabekezdésével, hogy kifogást emeljenek a hasznosításra szánt hulladék kivitelének engedélyezése iránti konkrét kérelem ellen, ha a bejelentő nem közöl semmilyen információt arra vonatkozóan, hogy a hulladék kezelése a címzett létesítményen ugyanazon színvonalon történik-e, mint amelyet a küldő ország nemzeti jogszabályai előírnak?
- 3) A 259/93 rendelet 6. cikke (5) bekezdésének első franciabekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy a bejelentő eleget tesz a hulladék összetételére vonatkozó tájékoztatási kötelezettségének azzal a nyilatkozattal, hogy kizárólag egy bizonyos, konkrétan megnevezett fajtájú, pl. „elektronikai” hulladékról van szó?
- 4) Úgy értelmezendő-e a 259/93 rendelet 7. cikkének (1) és (2) bekezdése, hogy a 7. cikk (2) bekezdése szerinti határidő akkor kezdődik el, amikor a rendeltetési ország illetékes hatósága az átvételi elismervényt elküldte, tekintet nélkül arra, hogy a küldő ország illetékes hatósága azon a véleményen van, hogy nem kapott meg minden, a 6. cikk (5) bekezdésében előírt tájékoztatást?

Nemleges válasz esetén annak tisztázását kérjük, hogy milyen adatokat kell tartalmaznia egy bejelentésnek, mielőtt a 7. cikk (2) bekezdése szerinti 30 napos határidő kezdetét veszi.

Azzal a jogkövetkezménnyel jár-e az állásfoglalásra nyitva álló 30 napos határidő túllépése, hogy a hatóság nem emelhet további kifogást, vagy nem kérhet további tájékoztatást?

(¹) Az Európai Közösségen belüli, az oda irányuló és az onnan kifelé történő hulladékszállítás felügyeletéről és ellenőrzéséről szóló, 1993. február 1-jei 259/93/EGK tanácsi rendelet.